

Countryrock-bandet Too Far Gone fra Trondheim:

Kumøkkspredning og traktorpudding

På CD-en «Løkky,» har Too Far Gone fra Trondheim samarbeidet med rapgruppa Fremmed Rase, og det er også en gjesteopp-treden med avdøde Sven O Høiby og høyst levende Sputnik. Jukebox møtte de spøkefulle gutta i forbindelse med en konsert på Smuget i Oslo. Det ble intervjuet vi aldri kommer til å glemme!

Tekst og foto: Andreas Aubert

Too Far Gones siste CD «Løkky» som kom ut i fjor, gikk på rett inn på en 17. plass på VG-lista topp 40 album etter kun en uke i salg. Bandet har gitt ut fem album, og sammenlagt solgt over 65.000 plater. Too Far Gone spiller ofte live, og har blant annet spilt på Countryfestivalen på Seljord, Vinstra og Breim, samt Sommerfestivalen i Selbu og Svartisenfestivalen. Jukebox møtte bandet til et intervju på restauranten på Smuget i Oslo, mens de nyter sin middag. Det viste seg å bli et noe annerledes intervju, der jeg aldri er helt sikker på om gutta snakker sant eller om de spøker og er ironiske.

Blandet rap og country

Bandet spilte for en tid tilbake på Lyden av Lørdag.

– Lyden av lørdag er veldig stille nå,

spøker gitarist Ola Buan Øien. – Det er jo torsdag! – Lyden av lørdag var en bra erfaring og artig å være med på, sier vokalist og rytme-gitarist Børge Rømma.

Dessverre gikk de ut til fordel for Thomas Brøndbo. Da hjelper det sikkert å trøste seg med at de opplevde å komme på 1. plass på norsktoppen i 2006. Samme året kom de sammenlagt på en 10. plass.

Vokalist Børge er relativt ny i bandet. Neste år har de 15-årsjubileum. Da blir det mye nytt som skjer, det er store ting på gang, lover de. Bandet ga ut skiva «Løkky» i 2006. Den inneholder et innslag fra Sven O Høiby og Sputnik, som kom på besøk da gutta var i studio.

– De var trivelige karerer begge to, forteller vokalist Børge. På platas tittelspor bidrar rapgruppa Fremmed Rase. Hvordan kom de på den idéen?

– Det var for å prøve noe nytt, sier Børge. Å kræsje country og rap var et artig forsøk!

– Hvorfor sier du forsøk? Mener du at det ikke funket?

– Nei, det funka bra, vi fikk bra respons, sier han.

– Fra begge leire?

– Ja. Fremmed Rase ble jo nominert til Spellemannsprisen på grunn av denne låta. De fikk spørsmål fra Ole Ivars om å rappe like etterpå, forteller vokalist Børge.

Musikkvideoen til låta er morsom med sin bruk av animasjon. Handlingen er basert rundt tegneseriefiguren Lucky Luke.

– Firmaet som lagde den, Hint på Steinkjer, la ned 1200 timer med arbeid. Den går på country svisj og var ganske populær da den kom. Det var et nyskapende opplegg, så jeg tror folk var positivt overrasket,

forklarer vokalisten stolt.

– Hvorfor valgte dere å lage et album oppkalt etter Lucky Luke, og å lage en video inspirert av ham?

– Alle har et forhold til ham fra barnsben av, sier vokalistene. – Han er jo den tøffeste cowboyen!

– Ronald Reagan er ikke like kul?

– Nei, det blir på en annen måte.

Høyt energinivå

– Dere er kjent for ha et høyt energinivå. Hva er oppskriften for å få med publikum?

– Det er viktig å sette dem i gang, sier Ola og ler. Han påstår at en metode de benytter for å få med publikum, er å melde dem på diverse kurs og i idrettslag. Mannen har en noe absurd humor, som jeg får se mye til utover i intervjuet. Ta derfor ikke alt han sier for god fisk! Det ville ikke

forundre om bandet har mange groupies, noe Børge bekrefter.

– Ja vi har to faktisk, så det er jo ganske bra, sier han.

– Så du regner med hun andre også? ler Ola.

– De er faktisk én, for det er en siamesisk tvilling, skrøner Børge.

– Har dere ambisjoner på dette feltet, f.eks å ha egen buss for groupies?

Børge er klar i sin sak:

– Ja, og det kommer nok det også med åra. Forhåpentligvis.

– Hva er den musikalske oppskriften?

Ønsker dere å videreutvikle country?

Børge sier at det er litt begge deler.

– Vi liker å prøve ut nye ting, og vi liker også å fortsette med det som har funket bra til nå og å holde oss til stilen vi er blitt kjent for. Vi tar ikke noen sidesprang,

men vi liker å leke oss litt.

– Dere holdt støttekonsert for flomkatastrofen i Asia. Var det deres eget påfunn, eller ble dere bedt om å gjøre det?

– Arrangøren ringte oss fordi de hadde et stort arrangement med totalt ti artister, sier Ola. – Det var ikke vi som fant på flomkatastrofen, spøker Børge.

Jeg foreslår for dem at de kanskje kan skape en liten katastrofe i Nord-Norge, så kan de holde konsert etterpå?

– Det er vel ikke noe vi trenger å skape, sier vokalistene. – Det er nok av katastrofer. Se på tv i kveld for å få med deg dagens. Det var noe tull med gitarkabinettet til gitaristen, og da blir det jordskjelv!

Gitaristen understreker at hans sinne fort går over, men at han også blir fort sur igjen.

– Bare vent noen timer, truer han

spøkefullt.

– Vil dere formidle trøndersk lynne og kulturarv gjennom showet og musikken?

– Ja! Vi synger jo på dialekt, og er stolte av å være trøndere, sier Børge.

– Hvordan fungerer det å synge på trønderdialekt i utlandet?

– Det funker bra, vi lærer dem tekstene, vet du. Det er litt artig, synes Børge. – Vi har til og med spilt på bingoen i Berkåk, skrøner Ola. – Det er største nedslagsfeltet våres faktisk. Det er en liten stat i Slovenia. Barkakk, sier han. Det er verdt å merke seg at her er gutta ute med enda en røverhistorie. Jeg spiller med.

– Ble dere godt mottatt der?

– Ja. Det var et lite lysthus, og plutselig ble det sju mann. Vi er fem. Så det var rimelig fullt.

Kjærlighet, sorg, krig og fred

Å få noe vettugt ut av Ola på dette tidspunktet var ikke mulig, så jeg prøver å få noe vettugt ut av hans eldre bror Roar Buan Øien, som spiller steelgitar i bandet.

Han bor på en gård. Er det bra å bo der da?

– Ja, det er fint det, sier han.

– Får dere litt av gårdsatmosfæren snikende inn i musikken?

– Nei, det vet jeg ikke, sier han. – Joda, det gjør vi, påstår Børge. Roar moderer sitt utsagn:

– Det at flere av oss er oppvokste på gård, vil jo ha litt betydning, som når vi skriver tekster. Det kan hende det hjelper litt.

– Er det noe tema som går igjen i tekstene?

– Det går mest i kjærlighet og sorg – og krig og fred. Roar snur seg mot Børge:

– Du skrev jo en låt om kuskittspredning!

– Det hadde kanskje passet bedre i ditt forrige band Dirty Boots? Foreslår jeg.

– Ja, ler Børge. – Det funkete bra der også, faktisk. På et annet språk.

– Så kuskittspredning er et gjennomgangstema?

– Ja, det kan man si, bekrefter den spøkefulle vokalist.

– Hva med trøndersk drikkekultur? Er det også representert i deres kunstneriske uttrykk?

– I tekstene kan vi synge om sånt, men vi drikker aldri før vi spiller eller går på scenen, påstår Børge.

– Sjeldent ihvertfall, tilføyer bassist Magne Kollstrøm, og gutta ler voldsomt.

– Hva er den beste konsertopplevelsen hittil?

– Vi spiller på mange festivaler om sommeren. Det er skitbra, sier Ola.

– Ja, det er panzer, sier Børge og tilføyer at den beste konsertopplevelsen, den kommer. Kanskje i kveld?

– Vi er jo heldige som har fått spilt på mange bra plasser. I de 14 åra vi har holdt på har vi spilt på 800-900 konserter, så å plukke ut én som har utmerket seg, det er vanskelig. Spesielt når det gjelder festivaler. Når det står mange tusen foran en scene, så er det jo en stor opplevelse hver gang, sier Ola.

– Vi har jo spilt for 27 publikummere også. Det var en opplevelse det også, sier Børge.

– Når vi øver så er det ofte ikke noen andre enn oss der, så det er jo også spesielt, ler Ola.

Spilte med verdenskjent musiker

Bandet har spilt live med den verdenskjente musikeren Paul Franklin, som blant annet har jobbet med Shania Twain.

– Det var kjempeartig. Absolutt, sier Roar. – Han er en kjent og dyktig studiomusiker, så det er klart man føler seg heldig når man får spille sammen med en som ham. Det er ikke så mange som har gjort det i Norge.

– Han var også en morsom person?

– Ja, han var en trivelig kar.

– Helt normal, mener Roar.

– Standardkall, sier Børge.

– Glimrende skotthyllkaster, sier Ola.

– ?

– Det er en sport der du har tre kjepler på en bane, og så hiver du en liten jernsak, og treffer du får du 10 poeng for den første, 20 for den andre og 30 for den siste. Så du kan få 60 poeng totalt. Og Paul fikk bestandig 60 totalt. Vi kjører ofte slike konkurranser, og har med oss kjeplene i bussen. Mellom spillingene med ham gjorde vi dette, og han var glimrende!

– Hva har dere som er unikt i det norske countrymiljøet?

– Jeg vil si en kombinasjon av flere ting, sier Ola. – Trøndersk country er det ikke så mange som gjør. Og så er det jo det at vi i løpet av åra har klart å utvikle vår egen

sound. Derfor har vi et eget plateselskap som heter Trygvasound. Det er navnet på den spesielle sounden som vi har. Det er vi som har selskapet, og ingen andre. Og så er vi et energisk band på scenen. Utenom scenen også, hvis det er noe som skjærer seg. Energien strømmer til. – Kroppen min får mye energi som etterhvert må ut igjen, spøker Ola.

– Ja, det bygger seg opp, og så smeller det, sier Børge. Bang!

– Ja, da kan det bli mye rar skotthyllkastning, sier Ola og ler.

– Der har du oss i et nøtteskall, sier Børge.

Inspirert av Hjallis og publikum

– Hva er deres største inspirasjonskilde?

– Hjallis, sier Børge umiddelbart.

– Han er faktisk en av de største inspirasjonskildene vi har. Gitarist Ola er av en annen oppfatning.

– Vi har mange musikalske inspirasjonskilder, både bevisst og ubevisst. Men den største er kanskje publikummet som møter opp når vi spiller hver fredag og lørdag hele året. Når de synger og kan låtene, så er det for meg en stor inspirasjonskilde. Vi spiller i hele landet. Å se publikum er en viktig inspirasjon, sier gitaristen Ola. For en gangs skyld svarer han seriøst på et spørsmål!

Steelgitaristen Roar spør om jeg skal få med meg konserten deres i kveld. Jeg sier at jeg dessverre må hjem til Drammen.

– Du må da være med på «fæst» i kveld, du får ikke skrevet en reportasje om oss uten å ha fått med deg kvelden, sier han bestemt.

– Ja, du bør absolutt få med deg konserten i kveld, og kanskje et lite nachspiel etterpå, legger Børge til.

– Et lite, sier Roar? – Nei, det blir et stort, sier Børge.

– Lei deg inn på hotellet da, sier Steel. – Hvor mye det koster? Nei du trenger ikke å kjøpe hotellet! «Ja, dette er kanskje en god idé,» sier jeg, smittet av guttenes entusiasme og vennlighet. «Så kan jeg jo ta noen konsertbilder også.»

– Ja, det kommer jo noen andre som også skal ta bilder, men det er en annen type sjanger de representerer, sier Ola.

– Det er playboy, ler Børge. – Kombinasjonen rockestjerne og pornostjerne er det bare jeg som har, sier han.

Traktorpudding og frenetisk dans

Klokka 23.15 går bandet på scenen. De spiller 3 x 45 minutter. I sangen «Zetor'n» får vi høre om hainn Olaf som har kjøpt

seg traktor: «Han tar et sindig overblikk før han kobler inn firehjulstrekket.»

Gitaristen spiller tidvis veldig rocka, og steelgitar soloene er ikke av den normale sorten! Publikum blir bitt av basillen, og mange danser vilt foran scenen.

«I dag skal vi sette rekord med verdens raskeste versjon av Traktorpudding,» annonserer vokalist Børge. Trommisen slår raskere og raskere med bassstrømmen, og publikum blir oppfordret til å hjelpe ham med å klappe takta. Til slutt kommer Traktorpudding i en skikkelig polkaversjon.

Gutta vet å underholde, men at musikken også holder mål er det ingen tvil om. Vi får høre vakre harmonier med gitar og steelgitar. Bassen slipper til en god del med flere partier hvor den spiller en sentral rolle, både på melodisk og funky vis. Det er tydelig at bandets uttrykk på ingen måte er begrenset til country. Som intro til flere av låtene spiller bandet kjente riff fra andre band – til og med Metallicas «Enter Sandman.» I tillegg får vi også høre riff fra Dire Straits, Deep Purple og Dum Dum Boys, for å nevne noen. På slutten av showet bidrar vokalistene også med jodling, og det funker!

Da gutta spiller låta «Løkk» blir steelgitaristen plutselig engasjert som rapper. Det viser seg at han gjør det minst like bra som rapgruppa Fremmed Rase gjør i en gjesteopptreden på plata. I samme slengen lodder han ut vokalistene.

– I våre konkurranser er det alltid kvinnfolk som vinner! Premien er vokalist Børge, han kan gjøre ting med den som roper «Yihaa» høyest!

Etter konserten setter gutta seg ned med et brett fullt av pils. Enkelte hengivne fans kommer bort for å gratulere. Sannelig har ikke også Elg fra Dance With a Stranger tatt turen!

Fornøyd Daglig Leder

Klokka 04.40 i hotelloungen tar jeg en prat med Morten Erlandsen, daglig leder for Smuget. Han er veldig fornøyd med dagens spilling. Jeg får ham til å fortelle litt om konseptet som kjøres på Smuget.

– Det er utrolig hyggelig at vi fortsatt greier å ha live-musikk i Oslo. Da er det livemusikk fra både fjern og nær, det er gudskjelov ikke bare årtittalsdisco. Vi har også orkestere som lager sin egen musikk. Det er moro at band som Too Far Gone kan fenge såpass som i dag, hvor vi faktisk hadde utrolig bra med publikum fra start til slutt. Det er ikke alle torsdager vi har det. Så det var en veldig hyggelig kveld for oss, sier han fornøyd.

Morten booker alle banda på Smuget, også utenlandske band.

– Vi booker det som måtte være, sier han. Jeg sier til ham at Too Far Gone nesten spilte mer rock enn country, og at det ikke er et rent countryband.

– Absolutt. Det er mitt inntrykk også, sier han. Vokalist Børge sier seg enig.

– Vi er jo et countryrockband, så det er veldig riktig, mener han.

– Det viktigste er at det ikke er hvem som helst som spiller på Smuget. Vi vil ha kvalitet og erfarne folk. Vi ser jo at dette er folk som er skikkelig flinke. Både bandet som helhet, men også hver enkelt musiker, sier Morten.

– Vil noen ha gammeldansk, spør Børge. – Jeg har en helflaske. Skal vi drikke den opp? Børge er entusiastisk. – Ja, da må vi gå å drikke opp den, sier Morten og ler. Vi har konjakk óg, sier Ola. Så blir det opp på hotellrommet for å drikke sammen med den muntre gjengen fra Trøndelag. Bare én fra bandet fikk med seg frokosten dagen etter... ●